

De donkere gedeelten in het water zijn algen, zeevieren en andere begroeiing. Het is daar vooral dat er vis zit.

Na onze wandeling bezoeken we ook nog het kustplaatsje Propriano maar lang zijn we daar niet gebleven, het kon ons niet echt bekoren.

De kerk van Propriano is wel de moeite waard om er even binnen te wippen. Het interieur is geheel gerestaureerd en oogt mooi.

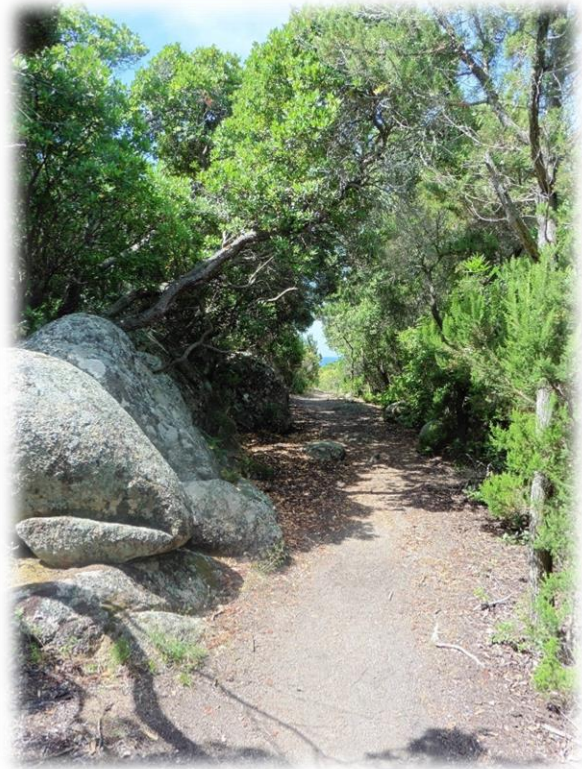

Jules en Marc verwennen mij met een lekkere vissoep en meloen met rouwe ham. Nadien hebben ze nog lekkere mosselen klaar gemaakt.

Zondag 17 juni 2018

- Soort : Heen- en terugwandeling van Tizzano naar Cala di Conca
- Plaats : Tizzano
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 5 u

Deze rots lijkt wat op een (ijs)beer maar je kan er ook een ander dier in zien!

De maquis is alom tegenwoordig op Corsica. De maquis is een wilde mengeling en een ondoordringbaar boeket van stekelbrem, mirte, rozemarijn, kruisdoorn, jeneverbes en allerlei andere, veelal, doornachtige planten.

De maquis verspreidt een typische geur. Napoleon verklaarde op zijn verbanningsoord Sint-Helena dat hij Corsica met gesloten ogen zou herkennen, alleen al aan de geur die hij nergens anders had opgesnoven.

In de zomer staat er vaak een stuk maquis in brand. Jaarlijks worden daardoor grote natuurgebieden verwoest. De natuur herstelt zich echter snel. Spoedig neemt de maquis weer bezit van de afgebrande gebieden, net zoals ze dat doet van verlaten huizen en akkers.

De maquis diende in vorige eeuwen als veilige schuilplaats voor bandieten en voor voortvluchtige moordenaars. De ondergrondse verzetsstrijders in de Tweede Wereldoorlog ontleenden er hun naam “maquisards” aan. Ze doken er onder – prendre le maquis – en vanuit de maquis voerden ze hun guerrilla tegen de Duitse en Italiaanse bezetters.

De naam “maquis” werd al spoedig ook de aanduiding van de gehele Franse, anti-Duitse verzetsbeweging, die even sterk en weerbarstig was als het ondoordringbare struikgewas van Corsica.

De steen die hier boven de struiken komt kijken lijkt wat op een dinosaurus of een of ander voorhistorisch monster.

Is deze steen de beeltenis van een luipaard, panter of leeuw?

De tyrreense kielhagedis komt alleen voor op Corsica en Sardinië. Zoals alle kielhagedissen heeft ook deze soort gekielde schubben op de rug, driehoekig, een beetje opstaand en overlappend, waarmee de huid van de hagedis op die van een slang lijkt.

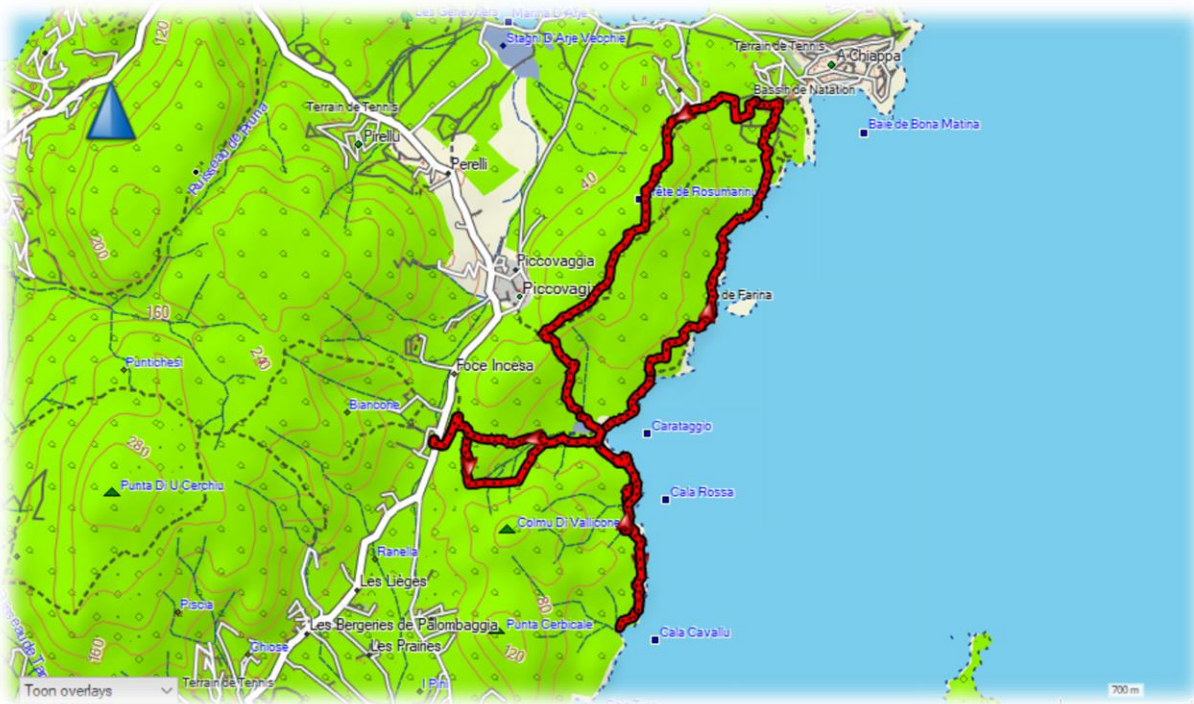

Corsica is het ruigste en meest alpiene eiland in de Middellandse Zee. Het heeft toppen hoger dan 2500 m en hellingen die steil aflopen tot aan de grillige kust. Daarom is haar bijnaam *'een gebergte in zee'* terecht.

Maandag 18 juni 2018

- Soort : Luswandeling langsheen de kust van Piccovaggia
- Plaats : Piccovaggia
- Afstand : 11 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 5 u

Op Corsica kom je regelmatig een graf tegen in de achtertuin van een woning. Het was Napoleon die een wet heeft uitgevaardigd waarbij overledenen in de tuin mochten begraven worden.

In 1942 werd Corsica bezet door Duitsers en Italianen. De zelfbewuste Corsicanen pleegden gewelddadig verzet tegen de vreemde indringers. Wapens en munitie werden gedropt met parachutes voor de plaatselijke weerstand. Ze werden op de hoogte gebracht via een gecodeerde boodschap uitgezonden door radio Londen.

De faucon Milan, een soort valk, komt veel voor in Corsica. We zien deze vogels meerdere keren per dag. Ze komen laag boven onze hoofden zweven om hun prachtig gekleurde vleugels te showen.

De vlag van Corsica vertoont een zwarte Morenkop met een witte band om het voorhoofd en met een strik naar achter. Met zekerheid weet men het niet maar misschien herinnert dit aan de overwinning op de Moren en was het vroeger een blinddoek over de uitgestoken ogen van de Morenkop.

Maar het zou ook kunnen dat de eerste bewoners van Corsica slaven waren. Deze droegen een band rond het voorhoofd met de knoop naar voor. Maar met de bevrijding werd de knoop naar achteren geplaatst om de herinnering aan de slavernij weg te werken.

De Morenkop werd gekozen als officieel symbool van Corsica op 24 november 1762. Vandaag is het een embleem van een volk en een symbool van een etnische doorenmenging die Corsica gedurende eeuwen gekend heeft.

Geiten zijn in staat om zich in sobere omstandigheden heel goed te handhaven en voort te planten. Daarom werden zij vroeger vaak door arme mensen gehouden, in plaats van koeien. Zij eten graag gras, kruiden, groenten, plantenscheuten, bladeren en boomschors..

In 1348 werd Corsica getroffen door de pestepidemie. Corsica diende hiervoor een zware tol te betalen: het verloor een derde van zijn bevolking.

Corsica ligt tussen het Italiaanse eiland Sardinië en Ligurië op het vasteland van Italië. Het ligt 180 km ten zuiden van het Franse vasteland met Nice, 80 km ten westen van Italië en maar 12 km van Sardinië.

Corsica is 8.720 km² groot en is daarmee het grootste eiland van Frankrijk en na Sicilië, Sardinië en Cyprus het grootste in de Middellandse Zee.

Corsica telt ongeveer 2.000 soorten bomen, struiken, planten, bloemen en mossen, waarvan er 78 alleen op Corsica voorkomen. Tot op een hoogte van ongeveer 500 meter groeien kurkeiken, eucalyptussen, amandel-, sinaasappel-, olijf- en citroenbomen, palmen, cactussen en agaven.

Het gebied tussen de 500 en 900 meter is onder meer het rijk van de kastanjabomen en zeedennen, vaak met maquis eronder. Op grotere hoogte lariksen, dennen, beuken en eiken.

Het Corsicaanse bier heet Pietra. Het wordt gemaakt van kastanjes. Deze vruchten worden hier verwerkt in zowat alles wat eetbaar is: confituur, ijs, pudding, koekjes, snoepjes... Zelfs het meel bevat kastanjes, een gewoonte die ontstond toen er ooit een graantekort was.

Allium ampeloprasum, ook wel wilde ui is inheems in Zuid-Europa, Noord-Afrika en Klein-Azië tot in de Kaukasus. De lengte van de bloemstelen is erg variabel, van 0.5 tot 1.2 meter. De wilde ui groeit zowel op droge als op vochtige grond en staat het liefste in de volle zon.

Een zelf gemaakte hut met materialen die men ter plaatse heeft gevonden, biedt wat bescherming tegen de felle zon.

De oleander bevat giftig melksap in alle vegetatieve delen. In India en Sri Lanka komen opzettelijke zelfvergiftigingen geregeld voor. In de geneeskunde vindt het geen toepassing. Honderd gram van de plant zou voldoende zijn om een paard te doden.

Nagenoeg elke avond krijgen we het bezoek van de hond van de burens. De hond gaat steeds aan de voeten van Jules liggen. Jules houdt dan ook erg veel van honden.

Bij valavond komen er ook een drietal gekko's op de achtergevel van ons huis. Het zijn halfvingergekko's die ongeveer 10 tot 20 cm groot worden, inclusief de staart. Ze zijn nachtactief en schuilen overdag in boomspleten of tegen de schors, waar de camouflage vaak zeer geschikt voor is. Omdat een aantal soorten nog algemeen voorkomt, de mens niet wordt geschuwd en de gekko's in de kleinste spleet kunnen kruipen, duiken ze op de meest vreemde plaatsen op. Het licht dat 's nachts door lampen en huizen wordt verspreid lokt insecten, en trekt dus indirect gekko's aan. De gekko plakt liefst verticaal tegen de muur met de kop naar beneden.

Dinsdag 19 juni 2018

- Soort : Heen- en terugwandeling naar de Bergeries de Bitalza
- Plaats : Vacca
- Afstand : 9km
- Stijgen : 700 m
- Dalen : 700 m
- Duur : 5 u

Mooie ochtendfoto getrokken van op het terras van onze vakantiewoning. Onder de mist ligt het dorpje Figari waar ook de luchthaven is.

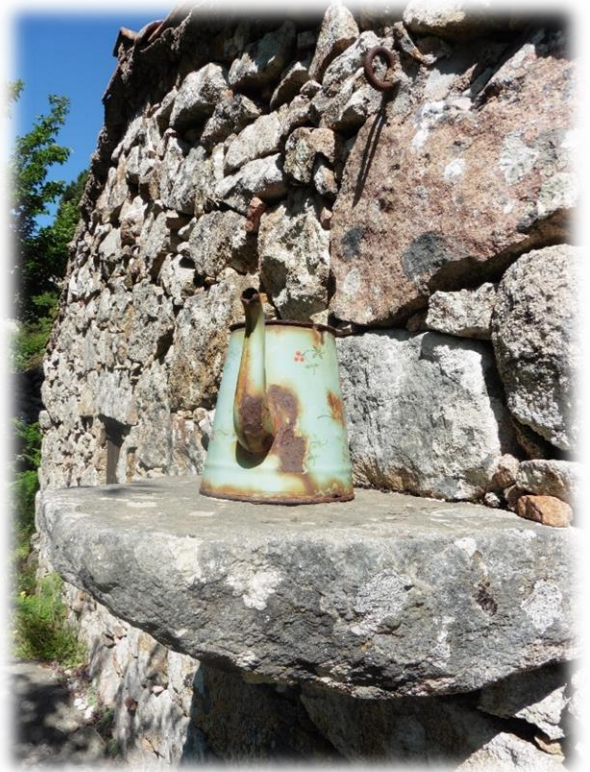

We stappen door een bos met kurkeiken. De kurkeik is een steeds groenblijvende boom die tot 20 meter hoog kan worden. De vrucht van de boom, de eikel wordt 1,5 tot 3 cm lang. De kurk wordt om de 8 à 10 jaar van de stam gepeld. Deze kurk wordt gebruikt voor isolatie, voor schoenzolen, voor vloer- en wandbekleding, voor reddingsboeien en natuurlijk voor de afsluiting van flessen.

Het pellen van de schors moet zorgvuldig gebeuren, anders loopt men het risico dat de onderliggende weefsels beschadigd worden en de boom sterft.

Het brandhout van de kurkeik wordt ook steeds ontdaan van de kurk. De kurkeik kan 250 jaar oud worden.

Na de klim door het bos komen we op een hoogplateau met allemaal stenen huisjes die vroeger gebruikt werden door herders.

Het geheel is een idyllische bergweide onder een reusachtige dubbele top. Dit gebied wordt omschreven als een van de schilderachtigste bergweiden van het eiland.